

Maleït Amor! (6a part)

Un relat de: [Linkinpark](#)

Capítol VI

Quan la Gemma va anar darrere del Joan em vaig quedar desconcertat i em vaig esperar allí. Al veure que no venien vaig anar on eren. Tan sols vaig sentir Venjat del propi Francesc, no d'un doble. Després ell va desaparèixer.

Em vaig apropar a la Gemma que estava estesa a terra plorant. La vaig agafar per la barbeta i li vaig dir:
-Que et passa amor meu?

Ella em va mirar amb una cara de ràbia.

-Tu em passes!!! T'odio, m'has entès, t'odio. T'odio!!! - va cridar com una boja - Em dones fàstic, ets un idiota, m'estàs fent una desgraciada!!! Deixa'm viure Francesc!!! Deixa'm en pau, si us plau.

Li vaig pegar una bufetada ben donada i vaig entrar dins la casa creuant-me amb Joan i els altres quatre nois. Aqueixa mateixa nit Joan va cridar els seus pares per a que ens vinguessin a buscar. Gemma i jo ens asseguérem en costats oposats a la furgoneta.

Al arribar una altra vegada a Tarragona vaig caure en depressió. Els meus estudis m'havien deixat sense núvia una altra vegada. M'havia fet tant de mal.

Va sonar el timbre, ma mare va obrir i després m'avisà que era una noia. Era aquella que m'havia enviat una nota dient-me que m'estimava.

-Ricard, no puc continuar així, dis-m'ho, vols eixir amb mi, sí o no?

-Clar que sí. Quan quedem?